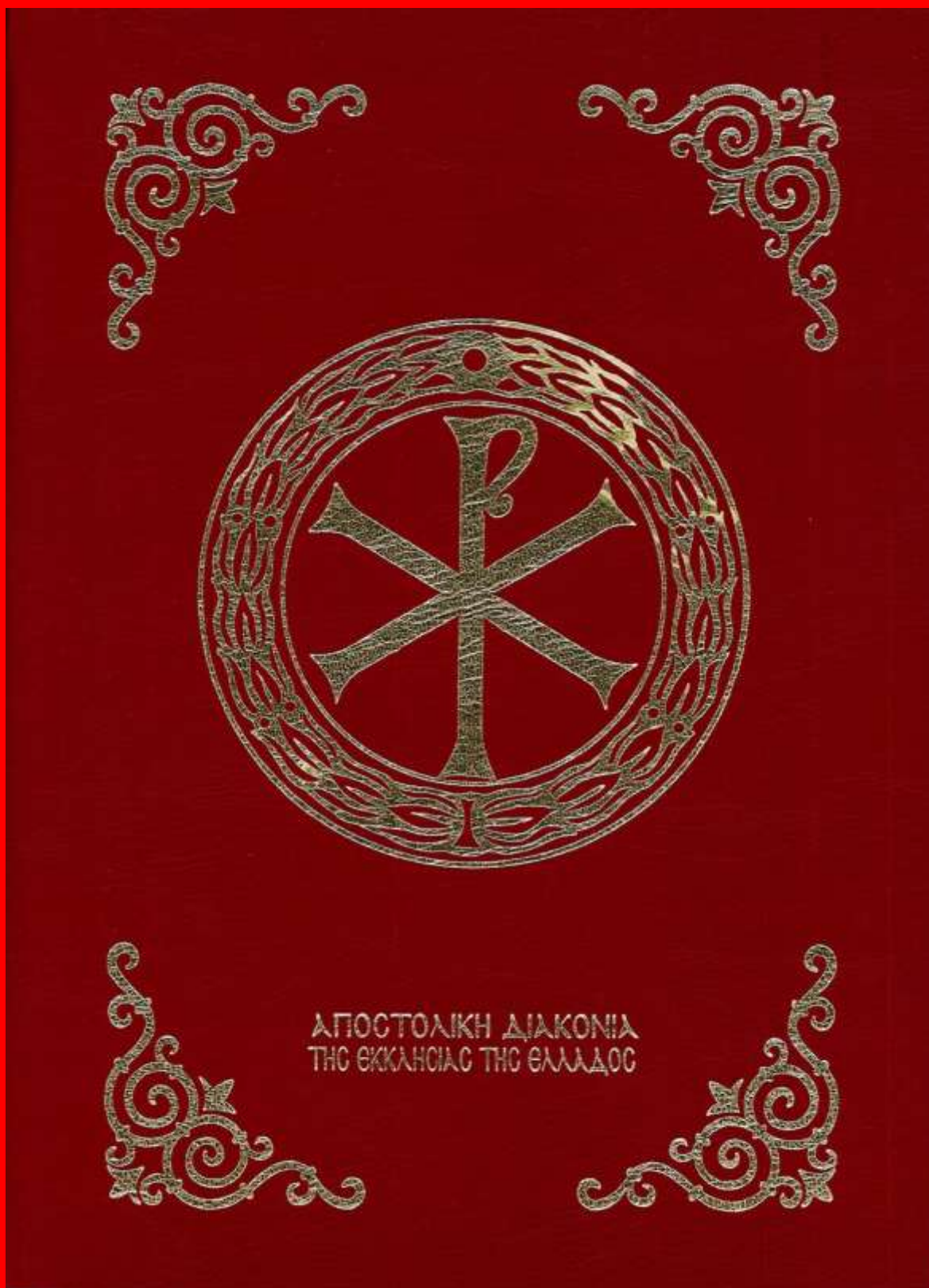

TEZĂUR LITURGIC
5 OCTOMBRIE
EMANUEL KARPATIUS

VIATA
SF. CUVIOASE
METODIA
DE LA KIMOL

ATENA, 1947

Ὁσία Μεθοδία ἡ ἐν Κιμῶλῳ ἀσκήσασα

Ἀρχιμ. Ἐμμανουήλ Ἰ. Καρπαθίου

Ἔκδοσις Φοῖνιξ - Λεοννάτου 4
Ἀθῆναι, 1947

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΜΩΛΟΝ

Ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1921 κατὰ τὰς ἀπερινοήτους τοῦ Κυρίου Βουλὰς, εὐρέθην εἰς τὴν νῆσον Κίμωλον. Ὑπηρέτησα ἐκεῖ ἐπὶ ἓν σχολικὸν ἔτος ὡς Ἑλληνοδιδάσκαλος.

Αἱ ἡμέραι μου ἦσαν «ἡμέραι πικρίας», ἀλλ' ἡ σκέψις ὅτι ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ οὐδὲ θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἀπόλλυται μὲ ἔκαμνε πάντοτε νὰ ἀτενίζω μετὰ πίστεως εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Δὲν ἔχω λέξεις νὰ ἐξάρω τὴν ἀδελφικὴν ἐν Χριστῷ ἀντίληψιν, τὴν ποικίλην συνδρομὴν καὶ βοήθειαν, τὴν ὁποίαν προσωπικῶς καὶ οἰκογενειακῶς ὁ ἤδη μακαριστὸς Οἰκονόμος Σπυρίδων Ράμφος, ὁ καλὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐργάτης καὶ καλὸς πνευματικὸς πατὴρ τῆς Κιμῶλου, ἐπεδαψίλευσεν εἰς ἐμέ. Θὰ μοῦ εἶναι ἀλησμόνητα ὅχι αἱ δεξιώσεις περὶ τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν, ὅχι αἱ παντοῖαι τιμαὶ τὰς ὁποίας, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ μοὶ ἐξεδήλωνεν ὁ πρὸ μικροῦ πρὸς Κύριον μεταστὰς Λευίτης· ἀλλ' ἡ πνευματικὴ του πρωτίστως καὶ ὑπεράνω πάντων ἀναστροφή. Δὲν ἦτο θεολόγος-

ἀλλὰ τί σημασίαν ἔχει αὐτό! Τίνα σημασίαν ἔχουν τὰ διπλώματα καὶ αἱ γνώσεις; Ὁ Σπυρίδων Ράμφος ἦτο πιστός. Μὲ ἀνεκούφιζεν, ὅταν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς, εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, παντοῦ καὶ πάντοτε ὠμίλει «ἐν πίστει», καὶ τὸν εὑρισκον πάντοτε νὰ βλέπῃ τὴν ζωὴν διὰ μέσου τῆς πίστεως. Αὐτὸ ἤθελα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ συνέδεσε καὶ μὲ συνδέει μὲ τὸν ἐκλιπόντα ἀπὸ τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου Ἑκκλησιαστικὸν τῆς Κιμώλου λειτουργόν.

Μοῦ εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον ὅτι μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσω πρὸς τὴν μνήμην του καὶ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων τὰ εὐγνώμονα πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά μου, ἄλλα καὶ τὴν ἀμέριστον πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησίν μου. ^[1]

ΓΛΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Δὲν θὰ λησμονήσω τὰς ἡμέρας μου ἐν Κιμῳ, μάλιστα τὰς ἀείποτε ζωηρὰς ἐντυπώσεις μου ὡς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ζωὴν τῶν Κιμωλίων. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἢ ἐορτὴν κανεῖς δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν θείαν Λειτουργίαν. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των, καὶ εἰς τὴν ὥραν των εἰς τὸν ναόν. Τὸ ἀντίθετον ἦτο ἐξαίρεσις. Ὁ Κανὼν ἦτο γενικός: Ὅλοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο αὐτό, τὸ ὁποῖον μοὶ προὔξενει ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐνεθουσία, καὶ

«ἐκαμάρωνα» ὅσῳκις μάλιστα εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ διδάξω ἀπ' Ἀμβωνος, ἦτο ὅτι: ὅλοι, καὶ νέοι καὶ γέροντες, ἐστέκοντο εἰς τὴν σειρὰν, ὥς νὰ ἦσαν μαθηταὶ τοῦ σχολείου! Μὲ εὐχαριστεῖ ἀκόμη τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποὺ γράφω τὰς λέξεις αὐτάς, καὶ νομίζω ὅτι τοὺς βλέπω ἐμπρὸς μου, τοὺς Κιμωλίους ἐν ἐκκλησιασμῷ εἰς παράταξιν. Κανεῖς δὲν ἐγύριζεν οὔτε ἀπ' ἐδῶ, οὔτε ἀπ' ἐκεῖ. Κανεῖς ψίθυρος. Ἄκρα σιγὴ, ἡσυχία, ἀξιοζήλευτος εὐλάβεια. Δὲν συνεκράτουν τὸν ἐνθουσιασμόν μου· τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐγνώριζον «πολλῶν ἀνθρώπων ἄσπερα καὶ νόον» καὶ ἦτο φυσικὸν νὰ μοῦ κάμνη αἰσθησιν ἡ ἐν Κιμῶλι τάξις τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς. Ἐλεγον λοιπὸν εἰς τὸν ἀείμνηστον Οἰκονόμον, τὸν καλὸν μου Σπ. Ράμφον: «Τὶ τάξις εἶναι αὕτη! «Πῶς τὸ κατορθώνεις αὐτό; εἶναι κατόρθωμα, ἅγιε Οἰκονόμε». Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὰς συστάσεις του : «Μὴν τὸ λέτε, ἅγιε Ἀρχιμανδρίτα· μὴ τοὺς λέτε τίποτε, καὶ τὸ πάρουν ἐπάνω των, καὶ μᾶς χαλάσουν»! Καὶ δὲν εἶπα, πράγματι, τίποτε τότε. Ἐπερασαν ἕκτοτε περὶ τὰ εἰκοσιπέντε ἔτη, καὶ ἂν τῶρα τὸ λέγω, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κανεῖς φόβος διὰ τὴν εὐλάβειαν τῶν προσφιλῶν μου Κιμωλίων.

ΠΡΩΤΑΙ ΜΝΕΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ἐχω ὑπ' ὄψιν παλαιότερας πληροφορίας περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς τῶν Κιμωλίων. Μάρτυς δὲ αὐτόπτης ἐβεβαίωσα τὸ σφρίγος τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ ἠθικοῦ φρονήματος αὐτῶν. Οὐδέποτε παρέστην

θεατῆς ἢ ἀκροατῆς καταλαλιᾶς, κατακρίσεων, ψευδολογιῶν, δολιοτήτων, ἐρίδων καὶ ἀντεγκλήσεων, συνήθων πλεισταχοῦ. Τοὺς εὖρον, καὶ τοὺς ἄφηκα τοὺς Κιμωλίους ἀγαπημένους, εἰρηνεύοντας, εἰλικρινεῖς, φιλοπόνους δὲ εἰς τὸ ἔπακρον, φιλοξένους καὶ σεβαστικούς πρὸς τοὺς ἀνωτέρους. Καὶ εὖχομαι ποτὲ νὰ μὴ παύσωσι νὰ εἶναι τοιοῦτοι.

Φιλοσοφοῦντες μὲ τὸν ἀλησμόνητον Οἰκονόμον περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, πραγμάτων τὰ ὅποια εἶναι οὐσιωδῶς ἐνδιαφέροντα διὰ τὸ Ὑπουργημὰ μας ὡς λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, φυσικὸν ἦτο νὰ ἐξετάζωμεν νὰ εὐρίσκωμεν τὰς φλέβας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων εἰς τὸ κοινωνικὸν σῶμα τῆς Κιμῶλου ἔρρεεν αὐτὸ τὸ ἄγνον αἷμα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς· τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας. Ἐκ τοιούτων ἀφορμῶν ἤκουσα τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς μακαρίας Μεθοδίας μοναχῆς. Δὲν ἐχρειάζετο κόπος πολὺς, οὐδὲ σκέψεις μακραί, διὰ νὰ ἐξηγήσω πῶς συνεκρατεῖτο τόσον ἀνθηρὰ μία τοιαύτη θρησκευτικὴ ζωή.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκφράσω τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν μου διὰ τὸ Ἱερατεῖον τῆς Κιμῶλου. Διατηρῶ ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην μου τὸν γεροντότερον ὅλων παπα-Γιάννην Βενιέρην, Μέγαν Σακελλάριον, ἀποβιώσαντα τῷ 1942 μετὰ ἐξηκονταετὴ ἱερατείαν, τὸν νεώτερον παπα-Γεώργιον Σάρδην μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων λόγῳ ἡλικίας,

καὶ ὑπεράνω τῶν ὁποίων, λόγῳ θέσεως, ὡς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, ἦτο ὁ Σπυρίδων Ράμφος.

Οἱ Ἱερεῖς οὗτοι δὲν διεκρίνοντο διὰ τὰ πολλά των γράμματα. Ἦσαν ὅμως ξεχωριστοὶ διὰ τὸ ἱερατικὸν των ἦθος, διὰ τὴν ἱερατικὴν συνείδησιν, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Σεβαστοί, σεβαστότατοι καὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιὰ! Κανένα δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ τοῦ Ἱερέως! Κανένα. Ἀπ' ἐναντίας, ὅλοι ἔτρεφον μέγαν σεβασμόν, καὶ ὁ παπὰς των ἦτο πραγματικῶς διὰ τὸν Κιμῶλιον «ἱερὸν πρόσωπον». Τοῦτο ἦτο εὐλαβὴς παράδοσις διὰ τοὺς Κιμωλίους. Διότι καὶ οἱ μνημονευόμενοι ἐνταῦθα ὑπ' ἐμοῦ Κιμῶλιοι ἱερεῖς ἀπετελοῦν παράδοσιν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας λειτουργῶν, οἵτινες προηγέθησαν αὐτῶν ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ ποιμαντικῇ διακονίᾳ. Εἶναι δίκαιον νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα, ἐξ ὧσων εὐφήμως παρ' αὐτοῦ τοῦ Κιμωλιακοῦ λαοῦ εὐχαρίστως λίαν καὶ παρηγόρως ἤκουον τὰ ὀνόματα τῶν ἀειμνήστων Ἐφημερίων Κιμῶλου Ἀντωνίου Σάρδη, Οἰκονόμου, Ἀντωνίου Λογοθέτου, Σακελλαρίου, Ἰωσήφ Κυπριανοῦ, Σκευοφύλακος, μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἐν Κιμῶλῳ, τῶν Ἱερομονάχων Ἀθανασίου Βουκάκη καὶ Ἰωαννικίου Σαλιβάρα, τῶν ἱερέων Δημητρίου Σάρδη Οἰκονόμου, Βασιλείου Σάρδη Οἰκονόμου, Φραγκίσκου Ἀ. Λογοθέτου, Ἰωάννου Γ. Ράμφου, Ἰωάννου Ν. Ἀφεντάκη, Σακελλαρίου, Μιχαὴλ Σακελλαρίου Λογοθέτου, Χωρεπισκόπου, Ἀντωνίου Νικ. Σάρδη, Πρωτοπαπᾶ, Γεωργίου Νικ. Λογοθέτου καὶ Ἀντωνίου

Γ. Ἀφεντάκη, Πρωτοπαπᾶ. Ἰδιαζούσης εὐφημου καὶ εὐλαβοῦς ἀναμνήσεως ἡξιώθη παρὰ τῶν Κιμωλίων ἡ μεγαλόσχημος Μοναχὴ Εὐγενία Λογοθέτου, ἀδελφὴ τοῦ Ἐπισκόπου Αὐγουστουπόλεως Γαβριὴλ Λογοθέτου, βοηθοῦ τοῦ Μητροπολίτου Διδυμοτείχου. Ἡ Μοναχὴ αὕτη ἥσκησεν ἐν Κιμῳλῳ περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος. Ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, εἰς οἰκογενειακὸν της τάφον.

Λέγω αὐτά, διὰ νὰ ἐξηγήσω ὅτι ἡ προσωπικότης τῶν Ἱερέων ἦτο ἀρρήκτως καὶ φυσικῶτατα συνδεδεμένη μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν φυσιογνωμίαν τῆς Κοινωνίας Κιμῳλου. Αἴ! Καὶ νὰ ἐγνωρίζομεν οἱ Ἱερεῖς τὴν δύναμίν μας! Ἀλλὰ καὶ τὴν κλῆσιν καὶ τὸν προορισμὸν μας!

Προσθέτω ὅμως, ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Μοναχῆς Μεθοδίας ἐξήσκησε μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὸν θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν προσανατολισμὸν τῶν συγχρόνων Κιμωλίων. Εἶναι ἄλλως τε τοῦτο κοινὴ τῶν εὐσεβῶν της Κιμῳλου χριστιανῶν ὁμολογία.

Η ΜΙΚΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

Αὐτὸ ἦτο τὸ κατὰ κόσμον ὄνομα τῆς Κιμωλίας Μοναχῆς. Ἐγεννήθη ἐν Κιμῳλῳ τῇ 10ῃ Νοεμβρίου τοῦ 1865 ἐκ γονέων, πατὴρς μὲν Ἰακώβου, τὸ γένος Σάρδη, μητὴρς δὲ Μαρίας, τὸ γένος Λογοθέτου. Ἀμφότεροι διεκρίνοντο διὰ τὴν εὐσέβειάν των καὶ τὴν προσήλωσίν των εἰς τὸν Χριστόν.^[2] Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς

ζωῆς των, μετὰ τὸν γάμον των, ἔζησαν ἐν Σίφνῳ. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ πατήρ της ἦτο ἐμπορευόμενος, δὲν εὔρισκεν ἀσυμβίβαστον τὸ ἐμπόριον μὲ τὴν πίστιν, καὶ μὲ τὸ ὅτι ἦτο ἔμπορος δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι πιστός. Ἀνεγίνωσκε πάντοτε τὴν Ἀγίαν Γραφήν, καὶ μὲ αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐξεψύχησεν.

Ἡ οἰκογένεια ἦτο πραγματικῶς πατριαρχική. Εἶχον τρεῖς υἱοὺς καὶ πέντε θυγατέρας. Ἐξ αὐτῶν ἡ δευτέρα ἦτο ἡ Εἰρήνη. Ἀπὸ τῆς μικρᾶς της ἡλικίας ἐδείκνυε τὸν πόθον νὰ γίνῃ «νύμφη τοῦ Χριστοῦ», νὰ γίνῃ Μοναχή. Καὶ ἦσαν ἐκδηλα πράγματι τὰ προμηνύματα τοῦ ἀγγελικοῦ βίου: ἡ ταπεινοφροσύνη της, ἡ σεμνότης της, ἡ ἀγνότης της, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ἀγάπη της εἰς τὸν Χριστόν. Ἀλλ' ὁ πόθος αὐτὸς ἐφάνη, ὅτι δὲν ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ ὅτι εἰς τοῦτο δὲν ἦτο κεκλημένη Ἀνωθεν. Διότι ἡ Εἰρήνη ἦλθεν εἰς γάμον κατόπιν οἰκογενειακῆς γνωριμίας ναυτικοῦ τινος ἐκ τῆς νήσου Χίου, εὗρεθέντος εἰς Κίμωλον, τοῦ Παντελῆ Φιλιππάκη, μεθ' οὗ καὶ ἦλθεν εἰς γάμον τῇ 27 Δεκεμβρίου 1882.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΛΗΣΙΝ

Οἶονεὶ ὡς ἀπὸ λιποταξίας, ὅλως ἀπροβλέπτως, καὶ πρὸς κοινὴν ἐκπληξιν, ἡ Εἰρήνη ἀσπάζεται τὸ ἀγγελικὸν βίον.

Τὸ πλοῖον τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐναυάγησεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ὁ ναυτικὸς σύζυγος δὲν

ἐπανῆλθεν εἰς Κίμωλον. Ἦσαν τὰ σημεῖα τῆς κλήσεως, ἔστω καὶ ἀνθρωπίνως ὀδυνηρά. Δὲν ἐχρειάσθη πολὺ διὰ τὴν ἐρμηνεύσιν εὐσεβοφρόνως ἡ Εἰρήνη τὰ γεγονότα. Ἡ οἰκογενειακὴ τῆς περιπέτεια τὴν ἐκάλει εἰς τοὺς παλαιούς της πόθους· τὴν εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀσκητικὸν ἐκεῖνο στάδιον, τὸ ὁποῖον ἐπεισοδιακὸς γάμος τὴν ἀνεχαίτισε. Κατὰ τὴν ψυχολογικὴν τῆς ἐκείνην στιγμὴν ἡ θεία Χάρις μετεχειρίσθη ὡς ὄργανον τὸν ἐπὶ ἀγιότητι βίου διακριθέντα ἱερέα Γεώργιον Νικολάου Λογοθέτην (†20 Νοεμβρίου 1913), ὅστις προώθησεν αὐτὴν νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὸν ἀγγελικὸν βίον καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ οὕτω, ἱερὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας αὐτῆς πόθον.

Καὶ ἡ «μικρὴ Εἰρήνη» ἰδοὺ γίνεται «Μεθοδία Μοναχή», διάγουσα τὸν βίον ἐν ἀσκήσει, καὶ ἀσκήσει, ἡ ὁποία ὑπενθύμιζε διακεκριμένους Ἀσκητὰς παλαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας χρόνων. Τὸ μοναστικὸν ὄνομα αὐτῆς ὀφείλεται εἰς τὸν χειροθετήσαντα αὐτὴν Μοναχὴν Ἀρχιεπίσκοπον Σύρου Μεθόδιον.^[3] Ἡ χειροθεσία ἐγένεν ἐν Κιμῳ, ἐν τῷ ναῷ Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας, ὑπὸ τὴν κοινὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐκπληξιν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν περὶ τὴν «μικρὰν Εἰρήνην» γεγονότων.

ΤΟ ΑΣΚΗΤΗΡΙΟΝ

Μέσα εἰς τὸ Κάστρον^[4] τῆς Κιμώλου, εἰς μικρὸν κελλίον, εἰς τὸ Στιάδι, ἐκεῖ ἡσκήτευσεν ἡ Ὁσία, παραπλεύρως τοῦ ναοῦ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν κατάρθωσα νὰ ἔχω φωτογραφίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀσκητηρίου, ἔστω καὶ ἡρειπωμένου ὄντος σήμερον, ὡς πληροφοροῦμαι, γνωστοῦ ὄντος ὅτι εἰς τὴν μικρὰν προσφιλῇ μου νῆσον Κίμωλον δὲν ὑπάρχουν τὰ τεχνικὰ μέσα. Παραθέτω τὴν ἄποψιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας, τοῦ σεμνώματος τούτου τῶν Κιμωλίων, ὅπου ἡ Ὁσία ἐχειροθετήθη μοναχὴ καὶ τακτικῶς ἐκκλησιάζετο ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι.

Η ΜΟΝΑΧΗ ΚΑΙ ΑΣΚΗΤΡΙΑ

Δὲν ἔζησεν εἰς Μοναστήριον ἡ Μεθοδία. Δὲν ὑπῆρξεν «ὑποτακτική», καὶ δὲν ἀντέγραψεν ἐπομένως μοναστικὰ ἥθη καὶ μοναστικὰς ἀσκήσεις. Ἀλλ' ἦτο τόσον ἀκριβὴς καὶ τόσον πιστὴ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Μοναστικῶν διατυπώσεων. Νηστεία, προσευχή, ἀκτημοσύνη, «πνευματικὴ ἡρεμία», συγχρόνως ὅμως καὶ ἐργασία διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν, μελέτη συνεχὴς πνευματικὴ, ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τῆς μακάριος ἐκείνης γυναικός.^[5]

Ἦκολούθησε τὸν βίον τῆς «ἐγκλείστου ἀσκήσεως», καὶ δὲν ἐξήρχετο ἔξω τοῦ Ἀσκητηρίου της. Ὅλη ὅμως ἡ Κίμωλος, ἡ γυναικεία μάλιστα Κίμωλος, εὐλαβῶς καὶ μετὰ πόθου ζέοντος ἦρχετο εἰς τὸ Ἀσκητήριόν της. Τὸ

«καντηλάκι» τως τὸ ἀκοίμητον ἐνώπιον τῆς Εἰκόνης τῆς Παναγίας, ἦτο μία παρηγοριὰ καὶ δύναμις διὰ τὰς μαθητρίας της, διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Πολλὰς διηγοῦνται οἱ Κιμῳλίοι περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀσθενεῖς, ἀλειφθέντες μὲ τὸ ἔλαιον ἐκεῖνο ἐθεραπεύθησαν.

Ἡ διδασκαλία της ἦτο ζωντανή. Οὐσία ἦτο: ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς- νὰ μὴ ἀφίνωμεν νὰ μᾶς νικᾷ ὁ κόσμος, καὶ νὰ μᾶς παρασύρῃ εἰς τὰς κακὰς ἐπιθυμίας καὶ πράξεις. Ζῆλον πρὸς τὰ θεῖα ἐζήτει νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὰς Κιμωλίας μητέρας καὶ κόρας· λέγω Κιμωλίας, διότι μόνον ἐν μέσῳ γυναικῶν ἠσθάνετο δι' ἐαυτὴν ὁρισμένον ἄνωθεν τὸν κύκλον τῆς δράσεώς της.

Πόσας δὲν ἔσωσε, δὲν διεφώτισε, καὶ πόσους ἄνδρας ἐμμέσως διὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν δὲν ἔφερεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ἐφώτιζε μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ἡ Ὁσία ἐκείνη γυνή! Ἐκαμνεν ἐντύπωσιν καὶ μόνον ἡ ζωὴ της: Ἐκοιμᾶτο ἐπὶ κλίνης ξυλίνης, χωρὶς στρῶμα, τὸ δὲ φαγητὸν αὐτῆς ἦτο λιτότατον. Τροφὰς καθὼς καὶ ἐνδύματα τὰ ὅποια προσέφερον εἰς αὐτὴν αἱ θαυμαστριαὶ της, ἡ Ὁσία διένεμεν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναγκὰς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς. Καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν δὲν ἐδέχετο καμμίαν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Μόνον ἀπὸ ἓν μικρὸν παραθυράκι ἔδιδε τὸ «εὐλογημένον ἔλαιον» τοῦ κανδηλιοῦ της, τὸ ὅποῖον οἱ Κιμῳλίοι μὲ εὐλάβειαν ἐλάμβανον καὶ ἐχρησιμοποιοῦν. Ἐκάστην Κυριακὴν τὸ Ἀσκητήριόν της ἐλάμβανε τὴν ὄψιν «Ἐκκλησίας» μαθητριῶν, πρὸς

τὰς ὁποίας ἡ ἐν ὁσίαις Μεθοδία ἀόκνως ἐδίδασκεν ὅ,τι
 ἔδιδεν εἰς αὐτὴν ἡ Χάρις. Ἐκ τῶν μᾶλλον
 ἀφωσιωμένων «μαθητριῶν» αὐτῆς καὶ τῶν
 διακεκριμένων πνευματικῶν τῆς ἀναστημάτων
 σημειοῦμεν τὰς: Μαρίαν μοναχὴν Ἀναστ. Καλλίνικα,
 Ἑλίζαν Γ. Βαφία, πρεσβυτέραν Αἰκατερίνην Ἰ.
 Ράμφου, Μαρουσὸ Μιχ. Καννᾶ, Εἰρήνην Λεον.
 Καντσοῦ, Μαρίαν Ἰ. Πριμηκύρη, Ἑλένην Ἀντ. Σάρδη,
 Ἄνναν Ἰ. Ρούσου, Αἰκατερίνην Στεφ. Πετράκη, τὸ
 γένος Νικ. Ἀνδρουλλιδάκη, καὶ Αἰκατερίνην Ἰ.
 Σάρδη.

ΕΥΛΟΓΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΙΜΩΛΟΝ

Κατὰ μῆνα Αὐγουστον τοῦ ἔτους 1904, ὁ Γεώργιος
 Λαμπάκης, γνωστὸς Ἀρχαιολόγος τῶν Χριστιανικῶν
 Μνημείων, εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν Κίμωλον. Ἐπεσκέφθη
 εἰς τὸ ἀσκητήριόν τῆς τῆν Μοναχὴν Μεθοδίαν, καὶ
 ἔμεινεν ἑκοτατικὸς διὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ ἀγνοῦ
 ἀρχαίου ἀσκητικοῦ βίου. Κατὰ τὴν διαμονὴν του δὲ
 εἰς τὴν Κίμωλον μίαν σύστασιν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς
 Κιμωλίους : «Μὴν τὴν ἀφίσετε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον
 αὐτόν· εἶναι εὐλογία διὰ τὴν Κίμωλον ἡ παρουσία
 τῆς».

Η ΚΟΙΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἄγραφος ἀπὸ τόσων ἐτῶν, γραμμένη μόνον εἰς τὰς
 καρδίας τῶν ἀπανταχοῦ Κιμωλίων ἦτο ἡ ἀγάπη καὶ ὁ
 σεβασμὸς εἰς τὴν Μοναχὴν Μεθοδίαν.

Ἡ σύνταξις τῆς παρούσης σκιαγραφίας ἔδωκεν ἀφορμήν, ὥστε ὁ ἄγραφος σεβασμὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη νὰ γραφῶσι καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου εἰς μνήμην καὶ μαρτυρίαν αἰδίου, ἄλλα καὶ εἰς πνευματικὸν στήριγμα τῶν πιστῶν. Παραθέτομεν τὸ Μαρτυρικόν:

ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Τοὺς ἄνδρας ἐκείνους ἢ τὰς γυναῖκας, πάσης ἡλικίας καὶ καταστάσεως, οἵτινες διὰ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν ὑπῆρξαν «σκεύη ἐκλογῆς» κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, «ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ», ἀκτινοβολοῦντες διὰ τῆς ὁσίας αὐτῶν βιοτῆς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἷον εἰ χρηματίσαντες Εὐαγγέλια ζῶντα ἐν μέσῳ τῆς Κοινωνίας ἐν ᾗ ἔζησαν, δίκαιον καὶ πρέπον θεωροῦμεν νὰ τιμῶμεν, καὶ ζῶντας, καὶ μετὰ θάνατον, καὶ πρὸς αὐτοὺς ὡς εὐλογίας Κυρίου, ὡς ὑποδείγματα βίου χριστιανικοῦ νὰ ἀποβλέπωμεν, καὶ μιμούμενοι αὐτοὺς νὰ κατευθυνώμεθα, αὐτῶν καθηγουμένων, πρὸς τὴν αἰώνιον πατρίδα, τὴν Ἁγίαν Ἰερουσαλήμ.

Τοιαύτη, ἔμπλεως πνεύματος Χριστοῦ, «σκεὺς ἐκλογῆς», Εὐλογία Θεοῦ, Εὐαγγέλιον ζῶν, ὑπῆρξε διὰ τὴν προσφιλεῖς ἡμῶν μικρὰν πατρίδα Κίμωλον ἢ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ὅσως καὶ ἐν ἀσκήσει τὸν βίον διανύσασα ἐντὸς κελλίου ἐν τῷ «μέσῳ λεγομένῳ Κάστρῳ», παρὰ τὸν ναὸν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Μεθοδία μοναχῇ, τὸ γένος Ἰακώβου Σάρδη, μεγίστην ἠθικὴν,

πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἀσκήσασα ἐπίδρασιν ἐπὶ τὰς ψυχὰς μικρῶν καὶ μεγάλων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, νέων καὶ νεανίδων, καὶ γεννήσασα ἐν ταῖς ψυχαῖς πάντων ἡμῶν κοινὴν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἡμετέρα πατρίς ἐκ πολλῶν ἀντιξοοτήτων καὶ δεινῶν περιστάσεων κατὰ καιροὺς ἀπαλλαγεῖσα, ἐσχάτως δὲ καὶ κατὰ τὸν φρικαλέας μνήμης δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον μόνη αὐτῇ, ἡ μικρὰ ἡμῶν πατρίς Κίμωλος ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν μὴ πατηθεῖσα ὑπὸ βαρβάρου ἐχθρικοῦ ποδὸς ὀφείλει τοῦτο εἰς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (Ὁδηγητρίας) τὴν κραταιὰν ἀντίληψιν καὶ τῆς ὁσίας ταύτης συμπολίτιδος ἡμῶν Μεθοδίας μοναχῆς, εἰς τῶν προσευχῶν αὐτῆς τὴν προστασίαν καὶ ἐνέργειαν.^[6]

Τῆς πεποιθήσεως ταύτης φορεῖς οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ἱερεῖς, Κοινοτικοὶ Ἄρχοντες, Πρόκριτοι καὶ ὁ λαὸς τῆς νήσου Κιμῶλου, εὐγνώμονες πρὸς τὴν ὁσίως καὶ ἐν ἀσκήσει ἐν μέσῳ ἡμῶν ὡς δρόσον ἀπ' οὐρανοῦ διανύσασαν τὸν βίον καὶ τῇ 5ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1908, ἡμέρα Κυριακῇ, τελευτήσασαν Μεθοδίαν μοναχὴν ἔγνωμεν καὶ γραφὴ εἰς τὰς ἐπομένους γενεὰς νὰ παραδώσωμεν αὐτήν, ἵνα τὰ τέκνα ἡμῶν καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων ἡμῶν ὁμοίως ἡμῖν τὸν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς σεβασμὸν καὶ τὴν αὐτὴν εὐγνωμοσύνην, ὡς πρὸς πολιοῦχον καὶ κηδεμόνα τῆς μικρᾶς ἡμῶν πατρίδος πρὸς τὴν ἐν ὁσίαις Μεθοδίαν μοναχὴν ἀποβλέπωσι καὶ τιμῶσι.

Ἐφ' ᾧ συνετάξαμεν εἰς μνήμην αἰώνιον τὴν παροῦσαν μαρτυρίαν καὶ ὑπογράφομεν αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς δόξαν αὐτῶν, τῶν ἐγειρόντων κατὰ καιροὺς ὡς στήλας φωτός, ἄνδρας ἢ γυναῖκας τοιούτους, ὥστε ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς ταύτης νὰ καθοδηγῶσι τὸν νέον Ἰσραὴλ εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τὴν ὑπεσχημένην τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν.

Ἐν Κιμῳλῳ τῇ 15ῃ Αὐγούστου 1946

Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Κιμῳλου
Οἰκονόμος Σπυρίδων Ἰ. Ράμφος

Οἱ ἄλλοι ἱερεῖς
Οἰκονόμος Ἰωάννης Σπ. Ράμφος πτυχ. θεολογίας
Σακελλάριος Γεώργιος Ἀντ. Σάρδης
Σακελλάριος Στυλιανὸς Γ. Λογοθέτης

Τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον
Εὐάγγελος Ἱερ. Ράμφος Πρόεδρος
Ἐπαμεινώνδας Ἀντ. Σάρδης
Ἰωάννης Γ. Βορδώνης
Ἰωάννης Γ. Μαγκανιώτης
Πέτρος Κ. Πρεζάνης

Οἱ πρόκριτοι καὶ οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ τῆς νήσου
(ἀκολουθοῦν ὀνόματα)

Η ΤΕΛΕΥΤΗ

Τῇ 5ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1908, ἡμέρα Κυριακή, ἐτελεύτησε τὸν βίον ἡ Κιμωλία Ἀσκήτρια, εἰς ἡλικίαν ὑπερτεσσαράκοντα ἐτῶν. Μετ' ὀλίγα ἔτη ἠκολούθησε τὸν μοναστικὸν βίον καὶ ἡ μήτηρ της Μαρία, μετονομασθεῖσα Χριστοδούλη.^[7]

Ἡ κηδεία τῆς Μεθοδίας ἐγένεν ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ, καὶ οἱ Κιμῶλιοι συνώδευσαν εἰς τὸν τάφον «μεγάλην αὐτῶν εὐεργέτιδα».^[8] Μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τῆς ταῦτα μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ἀπετέθησαν ἐνταφιασθέντα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος.

Ἀκολουθία εἰς τὴν Ὁσίαν ἐκδίδεται ταυτοχρόνως τῇ παρούσῃ μελέτῃ ὑπὸ τοῦ Πέτρου Παπαδοπούλου, ἔργον τοῦ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὁρει ποιητοῦ Ἀκολουθίων καὶ Ὑμνογράφου Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου 1947

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἀνάγνωθι καὶ τὸ ἐπιμνημόσυνον Ἄρθρον μου ἐν «Φωνῇ τῆς Κιμῶλου», Ἔτει Β' 1947. ἀριθμ. φύλλου 13. καὶ τὸ τεῦχος: ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ, ὁ Οἰκονόμος τῆς Κιμῶλου Σπυρίδων Ἰ. Ράμφος. Ἐν Ἀθήναις 1947 σ. 5-7.

2. Κατὰ τὰ σημειούμενα περὶ αὐτῆς, ὡς ὑποθέτω, εἰς τὸ «Βιβλίον γεννήσεων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τῆς Κιμώλου, ἡ Εἰρήνη ἐβαπτίσθη τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου, τοῦ αὐτοῦ ἔτους τῆς γεννήσεώς της, τελετουργοῦντος τοῦ Χωρεπισκόπου Κιμώλου Ἱερέως Μιχαὴλ Σακελ. Λογοθέτου, ἀναδεξαμένου αὐτὴν τοῦ Ἱ. Ρούσου.

3. Ἀπεβίωσε τῷ 1903.

4. Περί τοῦ Κάστρου τῆς Κιμώλου, ἴδε Ἱ. Κ. Βογιατζίδου, Κίμωλος, Ἱστορικαὶ Ἑρευναι περὶ τῆς νήσου. Ἐν Ἀθήναις καὶ «Ἀθηνᾶ» ΛΕ. 1923 σελ. 105. Ἀντωνίου Μηλιαράκη, Κίμωλος. Ἀθήνησι 1901. σ. 10, 11.

5. Ἰδιαίτεραν τιμὴν καὶ τάσιν ἔτρεφε πρὸς τὴν μελέτην τῶν κατὰ τὸν ἅγιον Συμεὼν τὸν Στυλῖτην, τοῦ ὁποῦ καὶ ἐμιμεῖτο τὴν αὐστηρὰν ἀσκησιν.

6. Ἄριστα ἐκφράζεται συναφῶς ὁ συντάξας τὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ὅσιαν Ἀγιορείτης Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης διὰ τοῦ ἐξῆς Θεοτοκίου, ὅπερ ἐκ τοῦ χειρογράφου παραλαμβάνομεν.

Ἡ Κίμωλος, Ἄκραντε, τῇ ἀντιλήψει τῇ σῇ, ἀδούλωτος μείνασα ἐξ ἐπελθόντων ἐχθρῶν, κηρύττει τὴν χάριν σου. Ταύτην οὖν Θεοτόκε, ταῖς λιταῖς Μεθοδίας, πάντοτε ἐν κινδύνοις ἀβλαβῇ, διατήρει, ἵνα Παρθενομήτορ, δοξάζῃ σου τὴν πρόνοιαν.

7. Απεβίωσεν αὕτη ἐν Ἀθήναις τῇ 5ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1924, εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν.

8. Συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον ἐπικήδειον προσφώνημα, ἀποκείμενον ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τοῦ ἀειμνήστου, ἐξεφώνησεν ὁ πρὸ μικροῦ ἐκλιπὼν Οἰκονόμος τῆς Κιμῶλου Σπυρ. Ράμφος, ὅστις ἰδιάζον πρὸς τὴν Ὀσίαν ἔτρεφε σέβας, (βλέπε καὶ «Φωνὴν τῆς Κιμῶλου» ἀρ. 13, 1947 καὶ τὸ ἰδιαίτερον τεῦχος, τὸ εἰς μνήμην τοῦ Οἰκονόμου ἐκδοθέν, σελ. 9).

